

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 38Cb/45/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121202926
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná Mlinárčsik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2022:6121202926.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Novotnou Mlinárčsikovou v spore žalobcu: Lassak, s. r. o., so sídlom Oravská Jasenica 405, 029 64 Oravská Jasenica, IČO: 50 699 865, zastúpený: Advokátska kancelária AŠTARY, s. r. o., so sídlom Mariánske námestie 29/6, 010 01 Žilina, IČO: 53 588 452, proti žalovanému: ALTOM Reklama s.r.o., so sídlom Predmestská 8965/93, 010 01 Žilina, IČO: 43 801 242, zastúpený: Mgr. Michaela Jakubcová, advokátka, so sídlom Nová 333/32, 010 03 Žilina - Považský Chlmec, o zaplatenie 31.500,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi titulom úrokov z omeškania sumu 4.820,11 eur a paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 79,04%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Písomnou žalobou podanou na súde dňa 31.12.2020 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu istinu 31.500,- eur, úroky z omeškania vyčíslené k 13. júlu 2020 na sumu 4.820,11 eur, úroky z omeškania vo výške 0,15% denne zo sumy 31.500,- eur od 14. júla 2020 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur a trovy konania. Na odôvodnenie uplatneného nároku uviedol, že ako veriteľ uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom dňa 12. apríla 2018 Zmluvu o pôžičke v písomnej forme s úradne osvedčeným podpisom konateľa žalovaného /ďalej aj len „Zmluva o pôžičke“/. V zmysle Čl. I bod 1. Zmluvy o pôžičke sa veriteľ zaviazal prenechať dlžníkovi sumu 40.000,- eur ako pôžičku v prospech dlžníka do siedmich dní od uzavretia zmluvy prevodom na označený účet dlžníka. V zmysle Čl. I bod 2. Zmluvy o pôžičke sa veriteľ a dlžník dohodli, že dlžník je povinný vrátiť veriteľovi celú požičanú sumu vo výške 40.000,- eur spolu s dohodnutým úrokom vo výške 4.000,- eur najneskôr do 30. septembra 2018. V zmysle Čl. III bod 2. Zmluvy o pôžičke zmluvné strany dojednali, že ak dlžník pri plnení neurčí inak, čiastočné plnenie dlžníka vo výške nedosahujúcej celkový súčet istiny a príslušenstva dlhu ku ňu plnenia sa posudzuje v poradí: a/ ako plnenie úrokov z omeškania, ak je dlžník v čase plnenia v omeškaní, b/ ako plnenie úrokov, c/ ako plnenie istiny. V zmysle Čl. IV bod 3. Zmluvy o pôžičke sa právny vzťah zmluvných strán založený touto zmluvou spravuje Obchodným zákonníkom a ustanoveniami Občianskeho zákonníka o zmluve o pôžičke. V Čl. III bod 1. Zmluvy o pôžičke žalobca a žalovaný dohodli sadzbu úrokov z omeškania dlžníka s vrátením požičanej istiny alebo jej časti alebo so zaplatením dohodnutých úrokov alebo ich časti vo výške 0,15% denne za každý deň omeškania dlžníka. Vo vzťahu k dohode zmluvných strán o výške úrokov z omeškania žalobca uviedol, že až dodatočne po uzavretí Zmluvy o pôžičke si všimol, že v dojednaní v Čl. III bod 1. došlo pri písomnom vyhotovaní zmluvy k zrejmej chybe v písaní /preklepu/, kedy v dôsledku

nedopatrenia v rámci slov „má dlžník voči veriteľovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania“ bolo zamenené označenie zmluvných strán. Správne majú predmetné slová znieť „má veriteľ voči dlžníkovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania“. Právo na zaplatenie úrokov z omeškania v prípade omeškania dlžníka so splnením peňažného záväzku je z povahy veci vždy právom veriteľa voči dlžníkovi a nie naopak, ako to jednoznačne vyplýva aj z kogentného ustanovenia § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka. S odkazom na ustanovenie § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka žalobca uviedol, že význam dojednania v Čl. III bod 1. Zmluvy o pôžičke je nepochybný aj napriek chybe v písaní pri opačnom /zamenenom/ označení zmluvných strán. Nepochybným významom, ktorý zodpovedal vôli žalobcu a žalovaného, bola v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka dohoda o výške úrokov z omeškania, ktoré môže žalobca ako veriteľ požadovať od žalovaného ako dlžníka, ak je dlžník v omeškani s vrátením istiny alebo jej časti alebo so zaplatením dohodnutých úrokov alebo ich časti. Omeškanie dlžníka, ktoré je porušením zmluvy zo strany dlžníka, nemôže zakladať dlžníkovi žiadne právo na úroky z omeškania voči veriteľovi, pričom v prípade výskytu pochybností o obsahu zmluvy treba vychádzať z predpokladu, že strany konali racionálne. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 32Cbo 4533/2016 z 21. augusta 2018, sp.zn. 22Cdo 826/2013 z 29. apríla 2015 a sp.zn. 32Cdo 4725/2015 z 18. októbra 2017. To, že platenie úrokov z omeškania je v právnom vzťahu žalobcu a žalovaného založenom Zmluvou o pôžičke vždy povinnosťou dlžníka, vyplýva aj zo systematického výkladu Zmluvy o pôžičke z 12. apríla 2018, v ktorej súvislosti žalobca odkázal na Čl. III bod 2. písm. a/.

2. Žalobca ďalej uviedol, že v súlade s dojednaniaми v Zmluve o pôžičke previedol na účet žalovaného špecifikovaný v Zmluve o pôžičke sumu 40.000,- eur ako pôžičku dňa 16. apríla 2018. Žalovaný požičanú sumu v dohodnutom termíne do 30. septembra 2018 nevrátil. Žalobca opakovane vyzýval žalovaného na vrátenie pôžičky a splnenie svojich povinností, na preukázanie čoho predložil výzvy na zaplatenie z 28. novembra 2018, z 15. apríla 2019 a z 30. júna 2020, na ktoré žalovaný nereagoval. Ku dňu podania žaloby žalovaný uskutočnil čiastočné úhrady v prospech žalobcu, všetky v čase omeškania s vrátením pôžičky a to v sume 2.000,- eur 24. apríla 2019 s informáciou pre príjemcu „Lassak s.r.o. čiastocna uhrada pozicky“, v sume 10.000,- eur 30. apríla 2019 s informáciou pre príjemcu „ciastkova uhrada pozicky“, v sume 5.000,- eur 04. júna 2019 s informáciou pre príjemcu „Lassak s.r.o. - ciastocna uhrada pozicky“, v sume 3.000,- eur 09. decembra 2019 s informáciou pre príjemcu „P.žička splatka“, v sume 2.000,- eur 07. januára 2020 s informáciou pre príjemcu „Lassak s.r.o. pôžička“, v sume 4.500,- eur 06. mája 2020 s informáciou pre príjemcu „pôžička vrátenie“, v sume 5.000,- eur 25. mája 2020 s informáciou pre príjemcu „vrátenie p.žičky“, v sume 8.500,- eur 18. júna 2020 s informáciou pre príjemcu „doplatenie istiny k ZoP“ a v sume 4.000,- eur 18. júna 2020 s informáciou pre príjemcu „Dohodnute uroky k ZoP“. S výnimkou platby 8.500,- eur z 18. júna 2020 a platby 4.000,- eur z 18. júna 2020 pri ostatných čiastočných plneniach žalovaného absentovalo určenie žalovaného, či nimi plní istinu, úroky alebo úroky z omeškania. Iba pri platbe 8.500,- eur z 18. júna 2020 žalovaný určil, že plní istinu a pri platbe 4.000,- eur z 18. júna 2020 žalovaný určil, že plní úroky. Platby žalovaného z 24. apríla 2019, 30. apríla 2019, 04. júna 2019, 09. decembra 2019, 07. januára 2020, 06. mája 2020 a 25. mája 2020 preto žalobca započítal a posúdil v súlade s pravidlom dohodnutým zmluvnými stranami v Čl. III bod 2. Zmluvy o pôžičke. V súvislosti s interpretáciou a aplikáciou ustanovenia § 330 ods. 1 Obchodného zákonníka žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. februára 2020 sp.zn. 4Cdo 200/2019. Všetky čiastočné plnenia žalovaného boli zaokrúhlené na celé tisícky, resp. platba zo 06. mája 2020 na päťstovky a pri všetkých s výnimkou platieb z 18. júna 2020 žalovaný uviedol iba to, že ide o čiastočnú úhradu pôžičky, splátku pôžičky, resp. vrátenie pôžičky. Z uvedeného možno zistiť len priradenie týchto plnení žalovaného k právnemu vzťahu so žalobcom založenému Zmluvou o pôžičke, pričom žalobca mal voči žalovanému pohľadávky aj z iných právnych vzťahov titulom vykonaných stavebných, resp. elektroinštalačných prác, ako aj titulom prenájmu reklamných zariadení, nie však určenie, či ide o čiastočné plnenie istiny, úrokov alebo úrokov z omeškania z predmetnej pôžičky. Rozdiel je markantný pri platbách žalovaného z 18. júna 2020, ktoré žalovaný výslovne špecifikoval ako istinu pri sume 8.500,- eur a úroky pri sume 4.000,- eur, čo žalobca rešpektuje. Akékoľvek dodatočné vyhlásenia žalovaného sú bez právnej relevancie. Po zohľadnení vykonaných čiastočných plnení žalovaného vyhodnotených v súlade s Čl. III bod 2. Zmluvy o pôžičke žalobca v žalobe vypočítal aktuálnu výšku dlhu žalovaného s príslušenstvom voči žalobcovi titulom Zmluvy o pôžičke, pričom v závere výpočtu uviedol, že k dátumu 03. júla 2020, kedy nastali účinky ďalej uvedeného započítania pohľadávok, žalovaný dlžil žalobcovi titulom zmluvy o pôžičke na istine sumu 31.500,- eur a na úrokoch z omeškania sumu 10.191,75 eur.

3. Listom č. XXX/XXXX/As z 30. júna 2020 odoslaným žalovanému 02. júla 2020, ktorý sa vrátil žalobcovi ako neprevzatý v odbernej lehote 09. júla 2020, žalobca jednostranným úkonom započítal svoje

splatné pohľadávky voči žalovanému proti pohľadávkam žalovaného voči žalobcovi, ktoré pohľadávky sú špecifikované v žalobe. Okrem iného predmetom započítania bola aj tvrdená pohľadávka žalobcu voči žalovanému titulom časti príslušenstva na základe Zmluvy o pôžičke, konkrétne časť úrokov z omeškania za omeškание žalovaného s vrátením istiny a zmluvných úrokov z pôžičky v rozsahu sumy 5.844,14 eur, a to ako najskôr splatné doteraz neuhradené úroky z omeškania, v ktorom rozsahu pohľadávka žalobcu voči žalovanému zanikla. Zánik pohľadávok započítaním nastal v deň doručenia započítacieho úkonu žalovanému, za ktorý treba považovať deň, keď sa poštový doručovateľ prvýkrát neúspešne pokúsil doručiť zásielku obsahujúcu započítací úkon žalobcu žalovanému a keď bola predmetná zásielka uložená na pošte, t.j. 03. júla 2020, v ktorý deň žalovaný získal reálnu možnosť oboznámiť sa so započítacím úkonom žalobcu. V tejto súvislosti poukázal žalobca na ustálenú judikatúru, napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Cdo 129/2010 z 28. januára 2011. V dôsledku započítania vzájomných pohľadávok zostal ku dňu 03. júla 2020 žalovaný dlžný žalobcovi na úrokoch z omeškania sumu 4.347,61 eur /10.191,75 eur mínus 5.844,14 eur/, ktoré úroky z omeškania narástli k 13. júlu 2020 o sumu 472,50 eur na celkovú sumu 4.820,11 eur. V nadväznosti na vyčíslenie uvedené v podanej žalobe žalovaný ku dňu vyhotovenia žaloby k 13. júlu 2020 dlhuje žalobcovi zostatok istiny vo výške 31.500,- eur, úroky z omeškania vyčíslené k 13. júlu 2020 /čo je dátum, ku ktorému bola vypracovaná žaloba žalobcu podaná na rozhodcovský súd/ v sume 4.820,11 eur a úroky z omeškania vo výške 0,15% denne zo sumy 31.500,- eur od 14. júla 2020 do zaplattenia, zaplattenia ktorých sa žalobca domáha podanou žalobou.

4. Žalobca ďalej poukázal na to, že súčasťou Zmluvy o pôžičke v Čl. III bod 3. bola rozhodcovská doložka, ktorou sa zmluvné strany dohodli, že o sporoch vzniknutých medzi nimi z právneho vzťahu založeného touto zmluvou sa rozhodne v rozhodcovskom konaní rozhodcom ustanoveným vybranou osobou - Arbitrea, so sídlom Jánošíkova 264, 010 01 Žilina, IČO: 45 744 416, pričom rozhodcovské konanie sa riadi zásadami spravodlivosti a rozhodcovskými procesnými pravidlami zverejnenými vybranou osobou na www.arbitrea.sk, pokiaľ sa účastníci nedohodnú inak. Na základe dojednanej rozhodcovskej doložky žalobca podal proti žalovanému žalobu o zaplattenie istiny 31.500,- eur s príslušenstvom, v ktorej uplatnil nárok identický s nárokom uplatneným v tomto konaní na rozhodcovský súd, ktorá bola 16. júla 2020 doručená vybranej osobe. Ako vyplýva z prípisu s označením „Ustanovenie rozhodcovského súdu“ z 24. júla 2020, vybraná osoba ustanovila za rozhodcu E.. Y. M., ktorá funkciu rozhodcu prijala. Prípisom rozhodcu z 19. októbra 2020 bolo žalobcovi oznámené, že ustanovený rozhodca E.. Y. L. M. sa vzdala funkcie rozhodcu. Následne bolo žalobcovi doručené rozhodcovské uznesenie č. K. XXXX/XX z 10. novembra 2020 vydané vybranou osobou, ktorým bolo konanie zastavené s tým, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania a žalobcovi bol vrátený súdny poplatok. V odôvodnení rozhodcovského uznesenia vybraná osoba uviedla, že v konaní sa rozhodca svojej funkcie vzdal a nakoľko vybraná osoba z radov ňou evidovaných rozhodcov neustanovila nového rozhodcu, je nevyhnutné konanie zastaviť a vo veci bude musieť rozhodovať všeobecný súd. Po právoplatnosti rozhodcovského uznesenia o zastavení rozhodcovského konania možno usúdiť, že rozhodcovský súd sa odmietol sporom zaoberať, a preto žalobca podáva žalobu na všeobecný súd.

5. V prílohe žaloby žalobca predložil listinné dôkazné prostriedky, a to žalobu o zaplattenie 31.500,- eur s príslušenstvom z 13.07.2020, adresovanú Arbitrea, Jánošíkova 264, 010 01 Žilina, IČO: 45 744 416 - č.l. 9 spisu, Zmluvu o pôžičke z 12.04.2018 - č.l. 18 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie zo 16.04.2018 - č.l. 21 spisu, listiny označené ako posledná výzva na zaplattenie pred podaním žaloby na súd spolu s dokladom o odoslaní, resp. doručení žalovanému - č.l. 22 až 27 spisu, elektronickú výzvu na zaplattenie dlžnej sumy z 30. júna 2020 - č.l. 28 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z 24.04.2019 - č.l. 29 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z 30.04.2019 - č.l. 30 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie zo 06.05.2020 - č.l. 31 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z 25.05.2020 - č.l. 32 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z 18.06.2020 - č.l. 33 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z 18.06.2020 - č.l. 34 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie z 09.12.2019 - č.l. 35 spisu, potvrdenie o zrealizovaní transakcie zo 07.01.2020 - č.l. 36 spisu, započítanie vzájomných pohľadávok z 30. júna 2020 spolu s dokladom o doručovaní žalovanému - č.l. 37 až 40 spisu, ustanovenie rozhodcovského súdu z 24.07.2020 - č.l. 41 spisu, vzdanie sa funkcie rozhodcu z 19.10.2020 - č.l. 42 spisu, rozhodcovské uznesenie z 10.11.2020 K. XXXX/XX právoplatné 01.12.2020 - č.l. 43 spisu a potvrdenie o zrealizovaní transakcie zo 04.06.2019 - č.l. 44 spisu.

6. Podaním doručeným Okresnému súdu Banská Bystrica v upomínacom konaní /č.l. 50 spisu/ žalobca v nadväznosti na výzvu upomínacieho súdu z 03. februára 2021 oznámil, že berie žalobu /návrh na

vydanie platobného rozkazu/ späť v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 0,15% denne zo sumy 31.500,- eur od 14. júla 2020 do zaplatenia. Po uvedenom dispozičnom úkone žalobcu predmetom konania ostal žalobou uplatnený nárok na zaplatenie istiny 31.500,- eur, úrokov z omeškania vyčíslených v zmysle podanej žaloby do 13.07.2020 v sume 4.820,11 eur a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur. V súlade s ustanovením § 145 ods. 3 Civilného sporového poriadku č. 160/2015 Z.z. v znení neskorších predpisov /ďalej len CSP/ súd po čiastočnom späťvzati žaloby konal o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,15% denne zo sumy 31.500,- eur od 14.07.2020 do zaplatenia.

7. Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal dňa 16. februára 2021 platobný rozkaz sp.zn. 38Up/18/2021, ktorým uložil žalovanému povinnosť do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatiť žalobcovi istinu 31.500,- eur, úrok z omeškania 4.820,11 eur, náklady spojené s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur a trovy konania.

8. Proti platobnému rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odpor s vecným odôvodnením, v ktorom úvodom poukázal na to, že dôvodom zastavenia rozhodcovského konania bolo zistenie rozhodcovského súdu o neoprávnenosti žaloby žalobcu. Zároveň žalobca zamĺčal existenciu konania o zaplatenie pohľadávok žalovaného voči žalobcovi vo výške 8.156,92 eur vedeného na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 5Cb/25/2020. Vo vzťahu k uplatnenému nároku uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikla zmluva o pôžičke v písomnej forme ako zmiešaný kontrakt podľa Občianskeho a Obchodného zákonníka, ale došlo len k reálnemu kontraktu o pôžičke, kedy žalobca poskytol žalovanému sumu 40.000,- eur prevodom na jeho účet dňa 16.04.2018, ktorá skutočnosť nie je sporná. Žalobca priznal, že žalovaný prevodom vrátil na jeho účet celkom sumu 44.000,- eur. Zároveň si ale žalobca uplatňuje v konaní nárok na istinu vo výške 31.500,- eur a úrok z omeškania v sume 4.820,11 eur. Navyše žalovaný má voči žalobcovi pohľadávky v celkovej výške 8.156,82 eur s príslušenstvom, o ktorých žalobca tvrdí, že si ich započítal. Na základe uvedeného žalovaný namietol voči celému nároku žalobcu, a to z dôvodu, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol reálny kontrakt o pôžičke bez písomnej formy. Všetky vzťahy medzi žalobcom a žalovaným sa riadia Občianskym zákonníkom vrátane počítania úrokov, úrokov z omeškania a započítavania plnení žalovaného. Žalobca uvádza, že čiastkové peňažné plnenia žalovaného predstavujú spolu 44.000,- eur /z plnenia pôžičky 40.000,- eur/, ale sám žiada nárok 31.500,- eur titulom istiny. Istina záväzku pritom bola nepochybne splnená. Žalovaný tak namieta výšku uplatnenej istiny žalobcom, pretože bola žalovaným uhradená a jej zostatok je nula. Z dôvodu právnej istoty ďalej uviedol, že aj keď medzi stranami zmluva o pôžičke do dňa 16.04.2018, t.j. do dňa poskytnutia peňažných prostriedkov nevznikla, úrok z omeškania vo výške 0,15% denne uplatnený žalobcom nemôže požívať právnu ochranu s odkazom na ustanovenie § 265 Obchodného zákonníka.

9. Nedostatok odporu žalovaného proti platobnému rozkazu spočívajúci v absencii vlastnoručného podpisu osoby konajúcej v mene žalovaného bol na výzvu súdu učinenu uznesením č.k. 38Cb/45/2021-174 zo dňa 29. apríla 2022 odstránený predložením odporu žalovaného podpísaného kvalifikovaným elektronickým podpisom právnej zástupkyne žalovaného /č.l. 179 až 185 spisu/.

10. Žalobca v písomnom vyjadrení k odporu žalovaného označil podaný odpor za nedôvodný a účelový. Poukázal na predložené rozhodcovské uznesenie č. K. XXXX/XX z 10. novembra 2020, ktorým bolo rozhodcovské konanie zastavené z dôvodu, že rozhodca sa svojej funkcie vzdal a nakoľko vybraná osoba z radov evidovaných rozhodcov neustanovila nového rozhodcu, bolo nevyhnutné rozhodcovské konanie zastaviť. Nie je tak pravdivé tvrdenie žalovaného, že by rozhodcovský súd konštatoval neoprávnenosť žaloby žalobcu. V rozhodcovskom konaní žaloba žalobcu nebola vôbec meritórne prejednaná, rozhodcovský súd sa odmietol sporom zaoberať a v odôvodnení uznesenia o zastavení konania odkázal strany na všeobecný súd. Žalobca nevidí relevanciu súdneho konania vedeného na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 5Cb/25/2020 pre prejednávanú vec. V danom konaní žalovaný uplatňuje zaniknuté a hmotno-právne neexistujúce pohľadávky, voči ktorým žalobca započítal svoje vzájomné pohľadávky započítacím úkonom č. XXX/XXXX/As z 30. júna 2020, ktorý bol ako dôkaz priložený k žalobe. Za nepravdivé označil tvrdenie žalovaného, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikla zmluva o pôžičke v písomnej forme ako zmiešaný kontrakt podľa Občianskeho a Obchodného zákonníka. Z písomnej Zmluvy o pôžičke priloženej k žalobe vyplýva, že dňa 12. apríla 2018 ju za žalovaného podpísal konateľ V. F. a pravosť jeho podpisu bola úradne osvedčená notárkou JUDr. Ľudmilou Chodelkovou pod poradovým číslom v Centrálnom registri osvedčených podpisov S. XXXXXX/XXXX. Podpisy obidvoch zmluvných strán sa nachádzajú na tej istej strane zmluvy. Medzi žalobcom

a žalovaným tak bola uzavretá písomná zmluva o pôžičke. Poukázal taktiež na rozporné tvrdenia žalovaného, ktorý v odpore uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol reálny kontrakt o pôžičke bez písomnej formy, zatiaľ čo v predchádzajúcom rozhodcovskom konaní tvrdil, že žalobca poskytol žalovanému finančné plnenie vo výške 40.000,- eur pri neexistencii akéhokoľvek dohovoru. Zmluva o pôžičke má vždy povahu reálneho kontraktu, a to aj v prípade, ak ide o pôžičku medzi podnikateľskými subjektami. Pokiaľ teda je zmluva o pôžičke uzavretá v písomnej forme, stále ide o reálny kontrakt, ktorý pre vznik práv a povinností zmluvných strán vyžaduje faktické poskytnutie peňažných prostriedkov dlžníkovi, ktoré v danej veci nie je sporné. Pri poskytnutí pôžičky žalobcom žalovanému išlo o právny vzťah dvoch podnikateľských subjektov, ktorý sa týkal ich podnikateľskej činnosti, v dôsledku čoho záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným, plnenia z ktorého sa žalobca domáha podanou žalobou, je obchodným záväzkovým vzťahom podľa § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Nie je preto správne tvrdenie žalovaného, že všetky vzťahy medzi žalobcom a žalovaným sa riadia Občianskym zákonníkom vrátane počítania úrokov, úrokov z omeškania a započítavania plnení žalovaného. Žalobca poprel tvrdenie žalovaného, že istina záväzku bola nepochybne splnená a jej zostatok je nula. Žalobca v žalobe vysvetlil, akým spôsobom priradil čiastkové plnenia žalovaného uskutočnené po splatnosti jeho záväzku k jednotlivým druhom príslušenstva dlhu, resp. k istine. V čase uskutočnenia prvej čiastkovej úhrady 24. apríla 2019 v sume 2.000,- eur bol žalovaný už vyše pol roka v omeškaní s plnením a všetky ďalšie čiastkové plnenia uskutočňoval po splatnosti pôžičky bez určenia, na akú časť dlhu vrátane príslušenstva sa majú započítať /na istinu, dohodnuté úroky alebo úroky z omeškania/. Vzhľadom na uvedené žalobca pri týchto plneniach uplatňoval dohodnuté pravidlo v zmysle Čl. III bod 2. Zmluvy o pôžičke. Pri platbách žalovaného z 18. júna 2020 žalovaný prvýkrát uviedol ich špecifikáciu, čo žalobca rešpektoval. Žalobca ďalej vyjadril nesúhlas s tvrdením žalovaného, že dohodnutý úrok z omeškania vo výške 0,15% denne nemôže s poukazom na § 265 Obchodného zákonníka požívať právnu ochranu. Výška dohodnutých úrokov z omeškania nie je v obchodnom práve žiadnym spôsobom limitovaná a v prejednávanej veci nič nenasvedčuje tomu, že by stranami dohodnutá sadzba úrokov z omeškania 0,15% denne mala byť v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. Žalovaný po skutkovej stránke tvrdenie o údajnom rozpore dohodnutého úroku z omeškania so zásadami poctivého obchodného styku žiadnym spôsobom nesubstancoval. Žalobca zdôraznil, že to bol práve žalovaný, ktorý žiadal žalobcu o poskytnutie pôžičky, pričom zmluvné strany sa dohodli na paušálnej výške úroku 4.000,- eur bez ohľadu na to, či žalovaný vráti požičané peniaze včas. Ak by žalovaný riadne splnil svoju povinnosť a vrátil pôžičku do 30. septembra 2018 ako sa zaviazal, nemusel by platiť úroky z omeškania. Žalobca poskytol žalovanému ako podnikateľskému subjektu na jeho žiadosť pôžičku bez toho, aby dal žalovaný žalobcovi akékoľvek zabezpečenie, čo by v tejto situácii asi žiadna banka neurobila. Vystavil sa tak riziku neplnenia alebo omeškania zo strany žalovaného, k čomu skutočne aj došlo. Žalobca poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho súdu v obchodno-právnych veciach, v ktorých opakovane boli priznané úroky z omeškania v obchodnom záväzkovom vzťahu v sadzbe 0,5% denne, čo je vyše trojnásobok sadzby dohodnutej žalobcom a žalovaným v tejto veci. Konkrétne poukázal žalobca na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13Cob 40/2011 zo 07. septembra 2019, sp.zn. 13Cob 110/2016 z 26. októbra 2016 a sp.zn. 13Cob 290/2016 z 29. marca 2017.

11. Žalovaný v nadväzujúcom písomnom vyjadrení vo veci /č.l. 105 spisu/ vzniesol námietku nedostatku právomoci konajúceho súdu s odkazom na dohodu v zmysle predpisov o rozhodcovskom konaní, že o sporoch vzniknutých medzi zmluvnými stranami z právneho vzťahu založeného touto zmluvou sa rozhodne v rozhodcovskom konaní rozhodcom ustanoveným vybranou osobou - Arbitrea, so sídlom Jánošíkova 264, 010 01 Žilina, IČO: 45 744 416, pričom rozhodcovské konanie sa riadi zásadami spravodlivosti a rozhodcovskými /procesnými/ pravidlami zverejnenými vybranou osobou na www.arbitrea.sk, pokiaľ sa účastníci nedohodnú inak. Žalovaný potvrdil, že žalobca na základe uvedeného dňa 16.07.2020 podal na Arbitreu žalobu o zaplatenie 31.500,- eur s príslušenstvom pod č. K. XXXX/XX a vo veci sa konalo. Žalovaný namietol voči postupu rozhodcovského súdu a zároveň uviedol, že dňa 19.10.2020 ustanovený rozhodca zaslal účastníkom vzdanie sa funkcie rozhodcu a nie je zrejmé, či teda rozhodcovské konanie pokračuje, či sa bude ustanovovať iný rozhodca alebo či rozhodcovské konanie skončilo a čo bol dôvod jeho skončenia.

12. Súd v súlade s ustanovením § 5 ods. 2 CSP na námietku žalovaného ohľadne nedostatku právomoci konajúceho súdu, resp. ohľadne právomoci rozhodcovského súdu neprihliadal, nakoľko žalovaný túto námietku neuplatnil najneskôr pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patril, ktorým bol v prejednávanej veci odpor proti platobnému rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn. 38Up/18/2021 zo 16. februára 2021.

13. Žalovaný zároveň navrhol, aby spor bol prikázaný Okresnému súdu Námestovo z dôvodu vhodnosti. Návrhu žalovaného v podaní zo dňa 22.06.2021 na prikázanie sporu vedeného na Okresnom súde Žilina sp.zn. 38Cb/45/2021 inému súdu tej istej inštalácie z dôvodu vhodnosti nebolo vyhovené uznesením Krajského súdu v Žiline sp.zn. 14Ncb/1/2021 zo dňa 23.09.2021, právoplatným 18.10.2021.

14. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní dňa 06.09.2022 zotrval na podanej žalobe a jej skutkovom vymedzení. Uviedol, že medzi stranami ide o obchodný záväzkový vzťah, nakoľko žalobca aj žalovaný pri poskytnutí pôžičky konali ako podnikateľské subjekty v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Poukázal na to, že medzi stranami existovali aj iné zmluvné vzťahy inými titulmi, kedy žalobca vykonával pre žalovaného elektromontážne práce a prenajímал žalovanému reklamné stavby, čo znamená, že pokiaľ žalovaný označil niektorú platbu len ako pôžička alebo čiastočná úhrada pôžičky znamená to, že žalobca mohol platbu priradiť práve k právnemu vzťahu zo zmluvy o pôžičke, avšak z takéhoto určenia nebolo možné zistiť, či má ísť o plnenie na istinu, úroky alebo na úroky z omeškania. Opakovane poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/200/2019, zo záverov ktorého vyplýva, že je irelevantné dodatočné vyhlásenie dlžníka, na čo sa majú jeho čiastočné plnenia započítať a rovnako je irelevantné aj to, že viaceré jeho postupne uhrádzané čiastočné plnenia v celkovom súčte tvoria sumu istiny. V rámci záverečného prednesu uviedol, že ak by aj súd dospel k nesprávnemu záveru, že realizované platby žalovaného predstavovali čiastočné plnenia istiny, žalobcovi by voči žalovanému vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania v celkovej sume 28.889,25 eur, z čoho žalobca započítal voči žalovanému sumu 5.844,14 eur. Žalovanému by tak ostalo doplatiť žalobcovi úroky z omeškania vyčíslené na sumu 23.045,11 eur a zo strany súdu by bolo nutné vyhovieť žalobe minimálne v rozsahu uvedenej sumy, pričom žalobca sa žalobou domáha zaplatenia sumy vyššej.

15. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní dňa 06.09.2022 zotrvala na procesnej obrane žalovaného obsiahnutej v odpore proti platobnému rozkazu. Uviedla, že žalovaný pôžičku vo výške 40.000,- eur a dohodnuté úroky vo výške 4.000,- eur uhradil, hoci oneskorene. Poukázala na jednotlivé platby realizované žalovaným a ich označenie, pričom uviedla, že z podstaty veci je zrejmé, že žalovaný uhradil istinu, teda pôžičku, čo vyplýva zo samotnej zmluvy o pôžičke. Mala za to, že žalovaný všetky úhrady okrem poslednej, ktorou uhradil dohodnutý úrok vo výške 10%, uhradil na istinu, teda uhradil pôžičku, ktorá mu bola poskytnutá vo výške 40.000,- eur. Opakovane dala do pozornosti konanie vedené na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 5Cb/25/2020 prebiehajúce medzi rovnakými sporovými stranami v opačnom procesnom postavení, pričom predložila súdu neprávoplatný rozsudok Okresného súdu Námestovo č.k. 5Cb/25/2020-188 zo dňa 21. septembra 2021 a poukázala na z neho vyplývajúce právne závery súdu vo vzťahu k započítavaniu jednotlivých plnení realizovaných žalovaným. Vo vzťahu k písomnej zmluve o pôžičke uviedla, že žalovaný ňou nedisponuje, nakoľko ju nemal v origináli nikdy podpísanú žalobcom. V tejto súvislosti predložila súdu a žalobcovi email z 12.04.2018 / č.l. 222 spisu/, vo vzťahu ku ktorému uviedla, že tento preukazuje, že medzi stranami bola dohoda o poskytnutí pôžičky 40.000,- eur plus úrok 10% a do akého dátumu mala byť pôžička vrátená a že zároveň nebol dohodnutý žiaden úrok z omeškania vo výške 0,15% denne. Poukázala ďalej na zrejmú chybu v písaní, resp. preklep v Čl. III bod 1. Zmluvy o pôžičke, kedy v prípade iného znenia tohto ustanovenia by žalovaný zmluvu za takýchto okolností a podmienok nepodpísal. Správanie žalobcu označila za účelové s tým, že žalovaného dostal do omylu tzv. chybou v písaní. Úrok z omeškania vo výške 0,15% denne zároveň označila za rozporný so zásadami poctivého obchodného styku. Vo vzťahu k žalobcom predloženej zmluve o pôžičke uviedla, že podpis žalobcu nebol urobený v čase, kedy bola pôžička poskytnutá a zmluva nebola podpísaná ani v polovici roku 2020. Mala za to, že písomná zmluva o pôžičke ako dvojstranný právny úkon nevznikla, nakoľko hoci je na nej overený podpis žalovaného, k naplneniu jej obsahu nemohlo dôjsť, nakoľko v čase poskytnutia pôžičky absentoval na zmluve podpis žalobcu a takouto podpísanou zmluvou nedisponoval ani žalovaný. Vo vzťahu k uvedeným tvrdeniam navrhla výsluch svedka E. F. a vypracovanie znaleckého posudku za účelom preukázania, kedy žalobca zmluvu o pôžičke podpísal. Na otázku súdu, čo bolo prílohou predkladaného emailu konateľa žalobcu z 12.04.2018 uviedla, že to bola tá zmluva, ktorá bola do obsahu spisového materiálu predložená žalobcom. K Čl. III ods. 1. Zmluvy o pôžičke uviedla, že žalovaný bol uvedený do omylu, pričom keďže so žalobcom spolupracujú, súhlasil s tým, že si môžu aj oni uplatňovať úroky z omeškania. Žalovaný dojednanie nepochopil, v opačnom prípade by ho nepodpísal. Účelom návrhu na nariadenie znaleckého dokazovania malo byť preukázanie, že zmluva nebola podpísaná v roku 2018, ale až o dva roky neskôr. Navrhovaný svedok E. F. mal byť prítomný pri stretnutí, na ktorom zmluva stále nebola žalobcom podpísaná.

16. Po prerušení pojednávania konaného dňa 06.09.2022 za účelom rozhodnutia súdu o ďalšom procesnom postupe vo väzbe na stranami prednesené prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany právna zástupkyňa žalovaného predložila súdu fotokópiu zmluvy o pôžičke /č.l. 223 a nasledujúce spisu/, na ktorej sa nenachádza podpis konateľa žalobcu pri označení veriteľa. Uviedla, že túto listinu mala v priebehu prerušenia pojednávania priniesť manželka konateľa žalovaného, pričom ide o fotokópiu Zmluvy o pôžičke z 12.04.2018, ktorá mala byť vyhotovená na stretnutí, na ktorom bol prítomný konateľ žalovaného, jeho manželka, navrhovaný svedok p. F. a právny zástupca žalobcu.

17. Konateľ žalovaného na pojednávani dňa 06.09.2022 uviedol, že po doručení emailu žalobcu z 12.04.2018 si zmluvu prečítal, mali však horšie obdobie, takže to bolo rýchlejšie. Dohodli sa s konateľom žalobcu a peniaze im boli poslané na účet. Zmluvu podpísal, dal osvedčiť, bolo to však rýchlo, nakoľko ich tlačil čas. Nepamätal si jednoznačne, či podpísal jednu alebo dve zmluvy. Nakoniec uviedol, že si myslí, že dve. Odovzdal ich osobne konateľovi žalobcu, od neho podpísanú zmluvu nedostal. Až na stretnutiach s právnym zástupcom žalobcu im bola zmluva predložená a odvtedy ňou disponujú. V úvode pojednávania uviedol, že momentálne jeho fotokópiu zmluvy na pojednávani nemá. Ustanovenie Čl. III ods. 1. Zmluvy o pôžičke nejako neriešil, nakoľko sa to netýkalo jeho, ale ich. Nebol to článok, ktorým sa mal on zaoberať, ale ktorým sa mali zaoberať oni.

18. Konateľ žalobcu na pojednávani dňa 06.09.2022 uviedol, že na proces uzavretia zmluvy o pôžičke si pamätá. Konateľ žalovaného ho požiadal o finančnú pomoc. Mal voľné finančné prostriedky, potreboval ale, aby boli vrátené do 30.09. Poslal konateľovi žalovaného zmluvu, on mu ešte v ten deň zavolať, že zmluvu má podpísanú. Prišiel za ním, obidve zmluvy podpísal, jednu mu nechal a jednu si zobral. Pokiaľ by so zmluvou nesúhlasil, je nelogické, aby mu následne posielal 40.000,- eur. Považoval za účelové tvrdenie žalovaného, že si zmluvu riadne neprečítal, nakoľko nepodniká rok ani dva. Nejde pritom o zložitú zmluvu, má tri strany. V Čl. III bod 1. sa pomýlil. Žalovaný ani jeho právny zástupca ho nikdy o zaslanie kópie zmluvy o pôžičke nežiadali. Na výzvu sudkyne, aby sa opätovne vyjadril k samotnému podpísaniu zmluvy o pôžičke uviedol, že konateľ žalovaného mu zavolať, že má zmluvu podpísanú u notára. Ešte v ten deň 12.04. večer za ním prišiel pred jeho byt. Zmluvu podpísal, jednu kópiu mu nechal, jednu si zobral. Následne asi o dva dni mu previedol peniaze.

19. Podľa ustanovenia § 1 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb. v znení účinnom k 12.4.2018 /ďalej len „Obchodný zákonník“/,

(1) Tento zákon upravuje postavenie podnikateľov, obchodné záväzkové vzťahy, ako aj niektoré iné vzťahy súvisiace s podnikaním.

(2) Právne vzťahy uvedené v odseku 1 sa spravujú ustanoveniami tohto zákona. Ak niektoré otázky nemožno riešiť podľa týchto ustanovení, riešia sa podľa predpisov občianskeho práva. Ak ich nemožno riešiť ani podľa týchto predpisov, posúdia sa podľa obchodných zvyklostí, a ak ich niet, podľa zásad, na ktorých spočíva tento zákon.

20. Podľa ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, táto časť zákona upravuje záväzkové vzťahy medzi podnikateľmi, ak pri ich vzniku je zrejme s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkajú ich podnikateľskej činnosti.

21. Podľa ustanovenia § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka, zmluvy medzi osobami uvedenými v odsekoch 1 a 2, ktoré nie sú upravené v hlave II tejto časti zákona, a sú upravené ako zmluvný typ v Občianskom zákonníku, spravujú sa príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku a týmto zákonom.

22. Podľa ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka, výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

23. Podľa ustanovenia § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka, pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak.

24. Podľa ustanovenia § 369 Obchodného zákonníka,

(1) Ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplatenej sumy úroky z omeškania vo výške dohodnutej v zmluve, a to bez potreby osobitného upozornenia.

(2) Ak výška úrokov z omeškania nebola dohodnutá, dlžník je povinný platiť úroky z omeškania v sadzbe, ktorú ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

(3) Ak záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy a dlžníkom je spotrebiteľ, možno dohodnúť úroky z omeškania najviac do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva.

25. Podľa ustanovenia § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka, omeškaním dlžníka vzniká veriteľovi okrem nárokov podľa § 369, 369a a 369b aj právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky, a to bez potreby osobitného upozornenia. Výšku paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky ustanoví vláda Slovenskej republiky nariadením.

26. Podľa ustanovenia § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení účinnom k 12.4.2018 / ďalej len „Občiansky zákonník“/, právny úkon nie je neplatný pre chyby v písaní a počítaní, ak je jeho význam nepochybný.

27. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

28. Podľa ustanovenia § 658 Občianskeho zákonníka,

(1) Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úroky.

(2) Pri nepeňažnej pôžičke možno dojednať namiesto úrokov plnenie primeraného väčšieho množstva alebo vecí lepšej akosti, spravidla toho istého druhu.

29. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania, kedy dôkazy súd hodnotil podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo počas konania najavo /§ 191 ods. 1 CSP/ a pri hodnotení dôkazov a tvrdení strán podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva Civilný sporový poriadok /Čl. 15 ods. 1 Základných princípov CSP/ dospel súd k nasledovným skutkovým a právnym záverom:

30. Dňa 12.04.2018 bola medzi žalobcom v postavení zmluvnej strany veriteľ a žalovaným v postavení zmluvnej strany dlžník uzavretá v písomnej forme Zmluva o pôžičke, ktorá bola žalobcom predložená do obsahu spisového materiálu a je jeho súčasťou na č.l. 18 a nasledujúce spisu. Žalobca už v písomnom vyjadrení k odporu žalovaného proti platobnému rozkazu a následne na pojednávaní dňa 06.09.2022 cestou právneho zástupcu uvádzal, že medzi žalobcom a žalovaným išlo o vzťah medzi podnikateľmi, ktorý sa týkal ich podnikateľskej činnosti, ktoré skutkové tvrdenie žalobcu nebolo zo strany žalovaného popreté. Vzhľadom na uvedené súd posúdil záväzkovo-právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným založený Zmluvou o pôžičke zo dňa 12.04.2018 ako vzťah obchodno-právny v zmysle ustanovenia § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka. Predmetnou zmluvou v zmysle Čl. I bod 1. sa žalobca ako veriteľ zaviazal prenechať dlžníkovi sumu 40.000,- eur ako pôžičku v prospech dlžníka do siedmich dní od uzavretia tejto zmluvy s tým, že sumu 40.000,- eur prenechá veriteľ dlžníkovi prevodom na účet dlžníka v banke s označeným číslom, pričom pôžička sa považuje za poskytnutú pripísaním peňažných prostriedkov na uvedený účet v banke. V zmysle Čl. I ods. 2. sa veriteľ a dlžník dohodli, že dlžník je povinný vrátiť veriteľovi celú požičanú sumu vo výške 40.000,- eur spolu s dohodnutým úrokom vo výške 4.000,- eur najneskôr do 30.09.2018. Vzhľadom na takto dojednaný obsah vzájomných práv a povinností žalobcu a žalovaného z uzavretej Zmluvy o pôžičke, podľa obsahu ide o zmluvu o pôžičke uzavretú podľa ustanovenia § 657 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Medzi stranami nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o úvere v zmysle § 497 a nasledujúce Obchodného zákonníka, nakoľko zmluvou o úvere sa veriteľ zaväzuje, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, ktorý pojmový znak zmluvy o úvere Zmluva o pôžičke uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným nespĺňa. Zmluva o pôžičke uzatvorená medzi stranami sa tak vzhľadom na vyššie uvedené spravuje v nadväznosti na ustanovenie § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka príslušnými ustanoveniami o tomto zmluvnom type v Občianskom zákonníku /§ 657 a nasledujúce Občianskeho zákonníka/ a zároveň pokiaľ ide o všeobecné otázky záväzkového práva, ustanoveniami Hlavy I /Všeobecné ustanovenia/ Tretej časti /Obchodné záväzkové vzťahy/ Obchodného zákonníka. Zároveň subsidiárne v prípade otázok

neriešených ustanoveniami Obchodného zákonníka sa použijú predpisy občianskeho práva /§ 1 ods. 2 Obchodného zákonníka/.

31. Nakoľko zmluva o pôžičke je reálny kontrakt, na vznik záväzkovo-právneho vzťahu nestačí samotné uzavretie zmluvy, resp. dojednanie o jej podstatných náležitostiach, ale vyžaduje sa odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi. V konaní nebolo sporné, že žalobca dňa 16.04.2018 poskytol žalovanému sumu 40.000,- eur prevodom na účet žalovaného špecifikovaný v Čl. I ods. 1 Zmluvy o pôžičke, čo preukazuje aj žalobcom predložené potvrdenie o zrealizovaní transakcie zo 16.04.2018 /č.l. 21 spisu/, čím došlo k naplneniu záväzkovo-právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, k vzniku zmluvy o pôžičke, ktorý predpokladá dve právne skutočnosti, a to dohodu zmluvných strán o jej podstatných náležitostiach a skutočné odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi.

32. Hoci žalovaný už v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikla zmluva o pôžičke v písomnej forme ako zmiešaný kontrakt podľa Občianskeho a Obchodného zákonníka, ale výslovne došlo len k reálnemu kontraktu o pôžičke, kedy žalobca poskytol žalovanému sumu 40.000,- eur prevodom na jeho účet dňa 16.04.2018, ktorá skutočnosť nie je sporná, tak žalovaný zároveň svoje tvrdenia o nevzniknutí zmluvy o pôžičke v písomnej forme nijakým spôsobom nešpecifikoval, hoci prílohou žaloby žalobcu bola medzi stranami v písomnej forme uzatvorená Zmluva o pôžičke zo dňa 12.04.2018. Uvedenú procesnú obranu žalovaný nekonkretizoval ani v druhom písomnom vyjadrení vo veci realizovanom po výzve súdu zo dňa 28.04.2021 postupom podľa § 167 ods. 4 CSP a poučení o sudcovskej koncentrácii konania v zmysle ustanovenia § 153 CSP. Následnú procesnú obranu žalovaného prednesenú na pojednávaní dňa 06.09.2022 tak súd považuje za účelovú, sčasti neurčitú a vnútorne rozpornú, a zároveň v rozpore s ustanoveniami CSP o uplatňovaní prostriedkov procesnej obrany v rámci sudcovskej koncentrácie konania v zmysle § 153 CSP. Ako bolo už konštatované vyššie, hoci už v odpore proti platobnému rozkazu žalovaný uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným nevznikla zmluva o pôžičke v písomnej forme, neuviedol zároveň výslovne, že Zmluva o pôžičke nemala byť žalobcom podpísaná a voči Zmluve o pôžičke zo dňa 12.4.2018, ktorá bola žalobcom v písomnej forme predložená ako príloha žaloby s podpisom obidvoch zmluvných strán, nevzniesol žiadne konkrétne námietky. Pokiaľ následne na pojednávaní právna zástupkyňa žalovaného uvádzala, že žalovaný nedisponuje zmluvou o pôžičke, nikdy ju nemal v origináli podpísanú žalobcom, resp. že žalobca zmluvu nepodpísal v čase, kedy bola pôžička poskytnutá a ešte ani v polovici roku 2020 zmluva o pôžičke nebola žalobcom podpísaná, na preukázanie ktorých tvrdení žalovaný navrhol výsluch svedka E. F. a vykonanie znaleckého dokazovania, resp. pokiaľ právna zástupkyňa žalovaného v záverečnom prednese uvádzala, že medzi stranami by mala vzniknúť ústne dojednaná pôžička s obsahovými náležitosťami vyplývajúcimi z emailu zo dňa 12.04.2018, v súhrne ide o nové skutkové tvrdenia žalovaného, ktoré ako prostriedky procesnej obrany neboli uplatnené včas, nakoľko žalovaný ich mohol uplatniť už v odpore proti platobnému rozkazu, resp. v následnom druhom písomnom vyjadrení vo veci. Vzhľadom na uvedené tak súd na prezentované skutkové tvrdenia žalovaného a na ne nadväzujúce dôkazné návrhy v konaní v zmysle § 153 ods. 2 CSP neprihliadal.

33. Zároveň však ale súd pre úplnosť vo vzťahu k vnútornej rozpornosti a účelovosti vznesených prostriedkov procesnej obrany zo strany žalovaného uvádza, že žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu, ani v duplike nenamietal, že by medzi žalobcom a žalovaným nemalo dôjsť k dohode o sadzbe úrokov z omeškania 0,15% denne /ktorá dohoda je súčasťou v písomnej forme predloženej Zmluvy o pôžičke/, namietal len ich rozpor s poctivým obchodným stykom. Zároveň v druhom písomnom vyjadrení vo veci /duplike - č.l. 105 a nasledujúce spisu/ vzniesol námietku nedostatku právomoci konajúceho súdu vo väzbe na rozhodcovskú doložku dojednanú v Čl. III ods. 3. Zmluvy o pôžičke, čo je v rozpore s neskorším tvrdením žalovaného, že v predloženej písomnej forme zmluva o pôžičke medzi stranami uzavretá nebola. Na pojednávaní konanom dňa 06.09.2022 konateľ žalovaného potvrdil, že zmluvu o pôžičke podpísal a dal na nej osvedčiť svoj podpis, zároveň si ale nepamätal, či podpísal jednu alebo dve zmluvy. Nakoniec uviedol, že si myslí, že dve, ktoré odovzdal osobne pánovi F. /konateľovi žalobcu/, od neho ale podpísanú zmluvu nedostal. Následne ale konateľ žalovaného výslovne nepoprel nadväzujúce skutkové tvrdenia konateľa žalobcu, že konateľ žalovaného zmluvu, ktorú mu konateľ žalobcu dňa 12.04.2018 poslal, ešte v ten deň podpísal, pričom konateľ žalobcu v daný deň 12.04. večer prišiel za konateľom žalovaného pred jeho byt, zmluvu podpísal, jednu kópiu mu nechal a jednu si zobral. Zároveň pokiaľ konateľ žalovaného uvádzal, že disponoval len fotokópiou zmluvy o pôžičke, ktorú obdržal na stretnutí niekedy v roku 2020, na ktorom bol prítomný aj právny zástupca žalovaného a na ktorej absentoval podpis konateľa žalobcu, tak túto fotokópiu do spisu nepredložil a nemal ju

pôvodne k dispozícii ani na pojednávaní dňa 06.09.2022 a rovnako ju nemala k dispozícii ani jeho právna zástupkyňa. čo nepovažuje súd za rozumne vysvetliteľné, ak na tom žalovaný zakladal svoju procesnú obranu, ktorú vznášal na pojednávaní dňa 06.09.2022. Pokiaľ by aj bolo pravdivé tvrdenie žalovaného, že na stretnutí v roku 2020 si vyhotovil kópiu zmluvy o pôžičke, na ktorej sa nenachádzal podpis konateľa žalobcu, tak to nevylučuje podpis konateľa žalobcu na exemplári zmluvy, ktorý konateľ žalobcu odovzdal konateľovi žalovaného v zmysle skutkových tvrdení konateľa žalobcu dňa 12.04.2018 večer.

34. Nad rámec toho, že tvrdenia o nepodpísaní zmluvy o pôžičke konateľom žalobcu neboli zo strany žalovaného uplatnené včas v zmysle § 153 ods. 1 CSP, v dôsledku čoho súd na tieto tvrdenia neprihliadal a nevykonával s nimi súvisiace dôkazné návrhy na nariadenie znaleckého dokazovania a výsluch svedka E. F., tak zároveň súd uvádza, že tieto tvrdenia ani v prípade ich včasného uplatnenia v konaní neboli relevantné pre rozhodnutie súdu vo veci. Zmluva o pôžičke v zmysle § 657 a nasledujúce Občianskeho zákonníka, ani dohoda o výške úrokov z omeškania v zmysle ustanovenia § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka nevyžadujú pre svoju platnosť písomnú formu. V konaní bola žalobcom predložená Zmluva o pôžičke zo dňa 12.04.2018 v písomnej forme /č.l. 18 a nasledujúce spisu/ nesporne podpísaná obidvoma zmluvnými stranami, pričom súd nepovažoval za relevantné zaoberať sa otázkou, kedy zmluvu o pôžičke ktorá zmluvná strana podpísala. Súdu je známe z jeho činnosti, že uvedená skutočnosť by ani vzhľadom na rozmedzie cca dva a pol roka /apríl 2018 podpísanie Zmluvy o pôžičke konateľom žalovaného - december 2020 predloženie Zmluvy o pôžičke podpísanej obidvoma zmluvnými stranami súdu/ nebola zistiteľná/preukázateľná navrhovaným znaleckým dokazovaním. Zároveň pokiaľ na pojednávaní dňa 06.09.2022 vyšlo najavo, že Zmluva o pôžičke, ktorá bola do obsahu spisového materiálu predložená žalobcom, bola doručená konateľom žalobcu konateľovi žalovaného v prílohe emailu z 12.04.2018 /č.l. 222 spisu/, uvedené možno považovať za písomný návrh na uzavretie zmluvy /§ 40 ods. 4 Občianskeho zákonníka/ s obsahovými náležitosťami vyplývajúcimi z dokumentu, ktorý bol prílohou emailu konateľa žalobcu z 28.06.2022 a následné podpísanie tejto zmluvy zo strany konateľa žalovaného, ku ktorému nesporne došlo dňa 12.04.2018, možno považovať za písomnú akceptáciu. Už týmto momentom by tak medzi stranami došlo k dohode o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke vrátane dohody o sadzbe úrokov z omeškania, bez ohľadu na to, či k tomuto momentu bola zmluva o pôžičke opatrená podpisom konateľa žalobcu alebo nie.

35. V konaní nebolo sporné, že žalovaný v dojednanej lehote do 30.09.2018 v zmysle Čl. I bod 2. Zmluvy o pôžičke požičanú sumu 40.000,- eur a dohodnutý úrok 4.000,- eur žalobcovi nevrátil. V konaní rovnako nebolo sporné, že v čase po dojednanej dobe splatnosti pôžičky žalovaný realizoval plnenia v prospech účtu žalobcu celkom v sume 44.000,- eur v dňoch, výške a s identifikáciou platby v časti Informácie príjemcu ako uvádzal žalobca v žalobe a ako vyplývajú z predložených potvrdení o zrealizovaní transakcie na č.l. 29, 30, 44, 35, 36, 31, 32, 33 a 34, ktoré sú uvádzané súdom v poradí podľa dátumu realizácie jednotlivých transakcií. Žalobca žalovaným realizované plnenia započítal v súlade s dojednaním v Čl. III ods. 2. Zmluvy o pôžičke, pričom žalovaný v konaní namietal, že záväzkovo-právny vzťah medzi stranami sa má riadiť ustanoveniami Občianskeho zákonníka vrátane spôsobu započítavania plnení žalovaného, v nadväznosti na čo tvrdil, že istina jeho záväzku spolu aj s dojednaným úrokom bola splnená.

36. Ako už bolo súdom uvedené vyššie, záväzkovo-právny vzťah medzi stranami založený Zmluvou o pôžičke zo dňa 12.04.2018 sa v zmysle § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka spravuje príslušnými ustanoveniami o zmluve o pôžičke v Občianskom zákonníku a vo všeobecných otázkach záväzkového práva ustanoveniami Obchodného zákonníka. Započítavanie čiastkových plnení peňažného záväzku upravuje ustanovenie § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka, ktoré má dispozitívny charakter a ktorého zneniu zároveň zodpovedá aj dojednanie v Čl. III ods. 2. Zmluvy o pôžičke, v ktorom sa zmluvné strany dohodli, že v prípade, že dlžník pri plnení neurčí inak, čiastočné plnenie dlžníka vo výške nedosahujúcej celkový súčet istiny a príslušenstva dlhu ku dňu plnenia sa posudzuje v nasledovnom poradí: a/ ako plnenie úrokov z omeškania, ak je dlžník v čase plnenia v omeškaní, b/ ako plnenie úrokov, c/ ako plnenie istiny. Súd sa tak ďalej zaoberal otázkou, či zo strany žalobcu bol na mieste postup podľa Čl. III ods. 2. Zmluvy o pôžičke, resp. či žalovaný pri plnení neurčil inak, a to vo väzbe na identifikáciu platieb vykonaných žalovaným v prospech žalobcu v časti označenej ako „Informácia pre príjemcu“ predložených potvrdení o zrealizovaní transakcie nachádzajúcich sa na č.l. 29, 30, 44, 35, 36, 31, 32, 33 a 34 spisu. V súlade so závermi vyplývajúcimi z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 26. februára 2020 sp.zn. 4Cdo/200/2019 súd posudzoval, či konkrétna platba sa má započítať na istinu alebo na príslušenstvo pri každom čiastočnom plnení osobitne, prihliadal výlučne na to, čo žalovaný uviedol

pri realizovaní jednotlivých plnení a zároveň zohľadňoval aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Obdo V 8/2003 publikované v časopise Zo súdnej praxe pod č. 66/2004, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že zákon neupravuje, akým spôsobom má dlžník určiť, ako sa má započítať jeho plnenie, takže musí ísť o jednostranný právny úkon spĺňajúci všetky náležitosti, ktoré zákon /§ 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka/ vyžaduje pre jeho platnosť. Okrem iného teda musí ísť o právny úkon, ktorý bol urobený určite a zrozumiteľne.

37. Účel čiastočných plnení žalovaného nebol sporný pri platbách zo dňa 18.06.2020 v sume 2.500,- eur /č.l. 33 spisu/, ktorú žalovaný označil ako „doplatenie istiny k ZoP“ a zo dňa 18.06.2020 v sume 4.000,- eur /č.l. 34 spisu/, ktorú žalovaný označil ako „dohodnuté úroky k ZoP“. Pri identifikácii každej z ostatných realizovaných platieb /čiastočných plnení/ žalovaný použil v rôznom spojení pojem „pôžička“, kedy platbu zo dňa 24.04.2019 v sume 2.000,- eur /č.l. 29 spisu/ označil ako „Lassak s.r.o. čiastocna uhrada pozicky“, platbu zo dňa 30.04.2019 v sume 10.000,- eur /č.l. 30 spisu/ ako „ciastkova uhrada pozicky“, platbu zo 04.06.2019 v sume 5.000,- eur /č.l. 44/ ako „Lassak s.r.o. - čiastocna uhrada pozicky“, platbu z 09.12.2019 v sume 3.000,- eur /č.l. 35 spisu/ ako „P.žička splatka“, platbu zo 07.01.2020 v sume 2.000,- eur /č.l. 36 spisu/ ako „Lassak s.r.o. pôžička“, platbu zo 06.05.2020 v sume 4.500,- eur /č.l. 31 spisu/ ako „pôžička vrátenie“ a platbu z 25.05.2020 v sume 5.000,- eur /č.l. 32 spisu/ ako „vrátenie p.žičky“.

38. Pri výklade prejavu vôle žalovaného pri realizácii jednotlivých čiastkových plnení súd vykladal použitý pojem pôžička, pričom primárne vychádzal z Čl. I ods. 1. Zmluvy o pôžičke zo dňa 12.04.2018, z obsahu ktorého vyplýva, že veriteľ sa zaväzuje prenechať dlžníkovi sumu 40.000,- eur ako pôžičku v prospech dlžníka ... Pôžička sa považuje za poskytnutú pripísaním peňažných prostriedkov na účet v banke... Zo samotného znenia Čl. I ods. 1. Zmluvy o pôžičke tak vyplýva, že strany slovom pôžička označujú sumu 40.000,- eur, ktorú sa veriteľ zaviazal prenechať dlžníkovi. Súd ďalej vychádzal zo znenia ustanovení § 657 a 658 Občianskeho zákonníka, ktoré rozlišujú jednak zmluvu o pôžičke ako samostatný zmluvný typ a zároveň pôžičku peňažnú, resp. nepeňažnú, ktorý pojem v zmysle ustanovenia § 658 ods. 1 a 2 súd vykladá ako samotnú vec prenechanú veriteľom dlžníkovi. V zmysle § 658 ods. 1 Obchodného zákonníka sa tak pôžičkou /peňažnou/ rozumie suma požičaných peňazí, pri ktorej možno dohodnúť úroky. Z krátkeho slovníka slovenského jazyka ďalej vyplýva výklad pojmu pôžička ako požičaná suma. Aj sám žalobca pri identifikácii platby, ktorou poukazoval sumu 40.000,- eur žalovanému dňa 16.04.2018 /č.l. 21 spisu/ použil pojem „Altom pôžička“. Pre určenie započítania čiastkového plnenia peňažného záväzku v zmysle § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka a rovnako v zmysle dojednania v Čl. III ods. 2. Zmluvy o pôžičke dlžník nemusí nevyhnutne, resp. výlučne označiť plnenie pojmom „istina“. Je možné, aby použil aj iný pojem, ktorý je potrebné posudzovať podľa jeho obsahu vo väzbe na obsah záväzkovo-právneho vzťahu, ktorého sa plnenie týka. Hoci podľa nerozporovaného tvrdenia žalobca mal voči žalovanému aj iné pohľadávky, išlo o pohľadávky z iného právneho dôvodu a titulom zmluvy o pôžičke mal žalobca voči žalovanému len jednu pohľadávku. Identifikáciou platieb a v nej použitým pojmom pôžička tak žalovaný neurčil len záväzkovo-právny vzťah, ktorý plní, ale aj ktorú jeho časť, resp. zložku plní. S poukazom na uvedené súd čiastočné plnenia žalovaného realizované dňa 24.04.2019 v sume 2.000,- eur, 30.04.2019 v sume 10.000,- eur, 04.06.2019 v sume 5.000,- eur, 09.12.2019 v sume 3.000,- eur, 07.01.2020 v sume 2.000,- eur, 06.05.2020 v sume 4.500,- eur a 25.05.2020 v sume 5.000,- eur a 18.06.2020 v sume 8.500,- eur posúdil ako plnenia istiny /pôžičky/ poskytnutej žalobcom žalovanému dňa 16.04.2018 v sume 40.000,- eur na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 12.04.2018. Zároveň dňa 18.06.2020 uhradil žalovaný aj v Zmluve o pôžičke dojednané úroky v sume 4.000,- eur. Vzhľadom na uvedené súd vyhodnotil ako nedôvodný žalobcom uplatnený nárok v časti istiny vo výške 31.500,- eur predstavujúcej nevrátenú časť sumy pôžičky poskytnutej žalobcom žalovanému na základe Zmluvy o pôžičke zo dňa 12.04.2018, nakoľko istina /pôžička/ bola žalovaným v celom rozsahu uhradená spolu aj s dojednaným úrokom 4.000,- eur podľa Čl. I ods. 2. Zmluvy o pôžičke. Súd tak žalobu v časti o zaplatenie istiny 31.500,- eur zamietol.

39. Súd ďalej posudzoval žalobou uplatnený nárok na zaplatenie dojednaných úrokov z omeškania v sadzbe 0,15% denne vyčíslený v zmysle žaloby k 13.07.2020, uplatnený v sume 4.820,11 eur.

40. Pri zohľadnení dátumu a výšky jednotlivých čiastočných plnení žalovaného, žalobcovi by vznikol nárok na dojednaný úrok z omeškania v sadzbe 0,15% denne zo sumy 44.000,- eur od 01.10.2018 do 24.04.2019, čo predstavuje 13.596,- eur, zo sumy 42.000,- eur od 25.04.2019 do 30.04.2019, čo predstavuje 378,- eur, zo sumy 32.000,- eur od 01.05.2019 do 04.06.2019, čo predstavuje 1.680,- eur,

zo sumy 27.000,- eur od 05.06.2019 do 09.12.2019, čo predstavuje 7.614,- eur, zo sumy 24.000,- eur od 10.12.2019 do 07.01.2020, čo predstavuje 1.044,- eur, zo sumy 22.000,- eur od 08.01.2020 do 06.05.2020, čo predstavuje 3.960,- eur, zo sumy 17.500,- eur od 07.05.2020 do 25.05.2020, čo predstavuje 498,75 eur a zo sumy 12.500,- eur od 26.05.2020 do 18.06.2020, čo predstavuje 450,- eur. Spolu takto vyčíslené úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti pôžičky 01.10.2018 až do jej úplného zaplatenia 18.06.2020 predstavujú 29.220,75 eur. Z uvedeného suma 5.844,14 eur nie je predmetom tohto konania, nakoľko v tejto časti nárok žalobcu mal zaniknúť jednostranným započítaním vzájomných pohľadávok žalobcu a žalovaného k 03.07.2020. Súd nepovažoval za relevantné zaoberať sa konaním vedeným na Okresnom súde Námestovo pod sp.zn. 5Cb/25/2020, v ktorom žalovaný uplatňuje voči žalobcovi pohľadávky, ktoré mali zaniknúť jednostranným právnym úkonom započítania zo strany žalobcu, nakoľko v danom konaní relevantné vzájomné pohľadávky žalobcu a žalovaného nie sú predmetom konania v prejednávanej veci.

41. Súd tak posúdil ako dôvodný uplatnený nárok žalobcu na úroky z omeškania vyčíslené v sume 4.820,11 eur, nakoľko žalobca si titulom úrokov z omeškania uplatnil menej, než súd vyčíslił výšku jeho nároku. Súd sa nestotožnil s vyjadrením právneho zástupcu žalovaného v záverečnom prednese na pojednávaní dňa 06.09.2022, že pri takomto právnom posúdení by bolo nutné žalobe vyhovieť minimálne v rozsahu sumy 23.045,11 eur. Z podanej žaloby jednoznačne vyplýva, že titulom príslušenstva pohľadávky vo forme úroku z omeškania si žalobca uplatnil za obdobie od 01.10.2018 do 13.07.2020 sumu 4.820,11 eur. Pokiaľ by súd v dôsledku omeškania žalovaného so splnením peňažného záväzku voči žalobcovi priznal žalobcovi titulom dojednaných úrokov z omeškania sumu vyššiu než si žalobca uplatnil v podanej žalobe, rozhodol by nad rámec podanej žaloby bez dispozičného úkonu žalobcu, ktorým by uplatnené právo na zaplatenie úrokov z omeškania v dôsledku omeškania žalovaného so splnením peňažného záväzku voči žalobcovi rozšíril. V zmysle ustanovenia § 260 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu, pričom v zmysle § 216 ods. 2 CSP súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, čo v prejednávanej veci splnené nebolo.

42. Žalobcom uplatnená sadzba úrokov z omeškania 0,15% denne vyplýva z dojednania v Čl. III ods. 1 Zmluvy o pôžičke zo dňa 12.04.2018. Za nedôvodnú považoval súd procesnú obranu žalovaného, že vzhľadom na zámenu pojmov dlžník a veriteľ v časti tohto zmluvného dojednania, podľa ktorého „...má dlžník voči veriteľovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania...“, bol žalovaný uvedený do omylu, pričom v prípade opačného významu tohto dojednania by zmluvu s takýmto dojednaním nepodpísal. Konateľ žalovaného je štatutárnym orgánom a zároveň spoločníkom obchodnej spoločnosti, preto sa u neho vyžaduje a predpokladá určitá miera profesionality a vedomostí, hoc aj právneho charakteru. Úroky z omeškania sú svojou povahou sankciou za omeškanie dlžníka so splnením peňažného záväzku a takto ich musí vnímať a chápať každá osoba vstupujúca do obchodných záväzkovo-právnych vzťahov, resp. konajúca v mene dlžníka. Nemohol sa preto konateľ žalovaného racionálne domnievať, že v prípade že dlžník sa dostane do omeškania s vrátením požičanej istiny alebo jej časti alebo so zaplatením dohodnutých úrokov z omeškania, tak dlžníkovi vznikne voči veriteľovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Z dojednania v Čl. III ods. 1. Zmluvy o pôžičke jednoznačne vyplýva, že sadzba úrokov z omeškania je dojednávaná pre prípad omeškania dlžníka s vrátením požičanej istiny, a to za každý deň omeškania dlžníka, v dôsledku čoho je jednoznačne zrejmé, že na zaplatenie úrokov z omeškania pre takýto prípad má nárok veriteľ, nie dlžník. Pokiaľ v Čl. III ods. 1. Zmluvy o pôžičke došlo k zameneniu v jednej časti vety postavenia dlžníka a veriteľa, ide o zrejmú nesprávnosť, resp. chybu v písaní, ktorá v zmysle ustanovenia § 37 ods. 3 Občianskeho zákonníka nespôsobuje neplatnosť dojednania výšky úrokov z omeškania, nakoľko význam ustanovenia Čl. III ods. 1. Zmluvy o pôžičke je nepochybný.

43. Dohodu veriteľa a dlžníka o výške úrokov z omeškania pripúšťa ustanovenie § 369 ods. 2 Obchodného zákonníka, pričom výšku takto dojednanej sadzby úrokov z omeškania priamo nelimituje. Limity v obchodných záväzkovo-právnych vzťahoch sú dané zásadami poctivého obchodného styku, kedy v zmysle ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. Súd konštatuje, že dojednanie úrokov z omeškania v sadzbe 0,15% denne, resp. 54,75% ročne len vo väzbe na samotnú výšku úrokov z omeškania nezakladá rozpor so zásadami poctivého obchodného styku, v dôsledku ktorého by výkon práva žalobcu na zaplatenie dojednaných úrokov z omeškania nepožíval právnu ochranu. Žalovaný, ktorý sa dovolával aplikácie ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka, žiadne konkrétne skutkové okolnosti prejednávanej veci a záväzkovo-právneho vzťahu medzi stranami, ktoré by umožňovali prijať

záver o rozpore dojednaných úrokov z omeškania so zásadami poctivého obchodného styku, v konaní netvrdil a tieto ani inak v konaní nevyšli najavo. Naopak žalobca poukazoval na to, že úroky z pôžičky boli dojednané medzi stranami len pevnou sumou a pokiaľ by žalobca svoj záväzok zo zmluvy o pôžičke splnil v lehote splatnosti, nebol by povinný dojednané úroky z omeškania platiť. Ďalej žalobca uvádzal, že zmluva o pôžičke bola dojednaná bez požadovania akejkoľvek formy zabezpečenia zo strany žalovaného, a preto so zreteľom na tieto okolnosti výšku dohodnutých úrokov z omeškania nemožno posudzovať ako rozpornú so zásadami poctivého obchodného styku, s čím sa súd stotožnil.

44. Omeškaním dlžníka vzniklo žalobcovi zároveň v súlade s § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka právo na paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur.

45. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd vyhovel žalobe žalobcu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania v sume 4.820,11 eur a paušálnej náhrady nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur a vo zvyšnej časti žalobu zamietol.

46. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, v spojení s ustanovením § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

47. V časti pôvodne uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,15% denne zo sumy 31.500,- eur od 14.07.2020 do zaplatenia žalobca v dôsledku späťvzatia žaloby v uvedenej časti nesie procesné zavinenie na zastavení konania. V uvedenej časti tak svedčí nárok na náhradu trov konania žalovanému a na túto časť konania pre potreby rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania súd prihliadal ako na neúspech na strane žalobcu, resp. na úspech na strane žalovaného. Súd vyčíslil uvedenú časť konania ku dňu späťvzatia 10.02.2021 sumou 10.017,- eur.

48. Pre potreby rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania súd vyčíslil hodnotu predmetu konania v zmysle žaloby v sume 46.377,11 eur /istina 31.500,- eur plus vyčíslené úroky z omeškania zo sumy 31.500,- eur od 14.07.2020 do dňa späťvzatia 10.02.2021 v sume 10.017,- eur plus úroky z omeškania 4.820,11 eur plus paušálna náhrada nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 40,- eur/; hodnotu predmetu konania v časti, v ktorej bol žalobca úspešný 4.860,11 eur a hodnotu predmetu konania v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá a žalobca nesie procesné zavinenie na zastavení konania 41.517,- eur. Čistý úspech je tak na strane žalovaného a to v sume 36.656,89 eur /41.517,- eur mínus 4.860,11 eur/, ktorý vo vzťahu k hodnote predmetu konania v zmysle žaloby predstavuje 79,04%. V uvedenom rozsahu súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 Civilného sporového poriadku).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (363 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).